

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

Director: J. A. Rosell Pujol.
Subdirector: Joan Ramon Baiges.
Gerent d'AdP: Josep Segura.

Caps de Redacció: Roser Porta i Enric Guinart. **Política:** Enric Guinart, Jaume Ventura i Iago Andreu. **Societat:** Aina Mauri, Irene Casasayas, Pepa Gallego i Marc Rodríguez. **Esports:** Iván Moure i Rafa Mora. **Cultura i Espectacles:** Roser Porta i Andrés Luengo. **Agenda i televisió:** Bàbet Espona. **Àrea Monogràfica:** M. Teresa Blanco. **Maquetació:** Biel Rosell, Josep Capell (sistemes) i Xavier Fontan. **Fotomecànica:** Pasko Temporado. **Fotografia:** Tony Lara. **Edició:** Marcel Tuyet i Laia Martínez. **ANDORRANA DE PUBLICACIONS:** **Director Comercial:** Adria Lledo. **Publicitat:** Pilar Torrenalló, David Aunión i Xavier Farran. **Administració:** Nona Muñoz i Alicia Ruiz. **EL PERIÒDIC D'ANDORRA s'entrega inseparablement amb EL PERIÒDIC DE CATALUNYA.**

Editorial

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes hi exposen posicions personals.*

Torn de paraula

Una crisi que no es pot superar, per ara

Les coses segueixen anant malament en tot allò que fa referència a la crisi. Segueix pujant l'IPC i les mesures conjunturals donen els fruits que esperàvem. Ens van vendre que la crisi era una desacceleració i ara resulta que és quelcom més que una crisi, perquè la situació d'ara demostra que el model econòmic actual no serveix i s'ha de canviar, perquè està esgotat. El difícil és veure qui donarà la medicina en una societat econòmica clarament influida per les lleis del mercat.

El preu dels carburants està baixant, però el dòlar s'aprecia i el que descendeix ara és l'euro. O sigui, que ens trobem amb els mateixos problemes de sempre i amb un carreró en el qual no es veu gens clara la sortida. La política monetarista és la que prima i no ens soluciona res. Van fer bé els deures de crear l'euro, però no van saber –o no van voler fer– les

reformes necessàries per evitar l'alegria de viure amb un tipus d'interès baix, que va comportar l'arribada massiva d'immigrants com a conseqüència de la bombolla de la construcció. Ara tenim el que tenim i el que podiem fer en els bons moments econòmics ho haurem de fer ara en la pitjor de les conjuntures.

Crida l'atenció que els princi-

LES COSES, PEL SEU NOM: NECESSITEM UN CANVI DE MODEL ECONÒMIC

pals causants de la crisi –defensors de la doctrina econòmica *neoclassicista*– siguin ara els que més demanin la participació del sector públic. ¿No havíem quedat que el mercat ho arreglava tot?

Possiblement, a escala de país, el problema ragui en el fet que, davant d'una cosa tan generalitzada

arreu, tenim uns índex d'IPC i altres indicadors que no són els mateixos, sinó més elevats. El problema de la competitivitat pot estar darrere d'aquesta situació i les mesures haurien de ser diverses quant a la creació d'un nou model econòmic i un recanvi empresarial en molts sistemes. Les solucions no poden ser únicament públiques, sinó que s'han d'estendre al camp privat. L'ajust estructural és una evidència i una necessitat, i les polítiques d'oferta són importants, per la qual cosa ens hi hem de dedicar plenament. Difícil, si tenim present que s'ha de fer en plena crisi.

És necessari que els responsables del Govern diguin les coses pel seu nom i facilitin el recanvi cap al sector privat, perquè hem de sumar esforços, cosa que políticament significa forçar un gran pacte social i econòmic. Es parla del segon i no massa del primer. La realitat fa necessària que l'un i l'altre vagin units, si de veritat volem aconseguir una solució equilibrada en el que els uns no facin mal ni perjudiquin els altres. Si de veritat volem solucions, no podem agreujar la crisi amb una lluita social en el pitjor moment per anar dividits. Per això parlem de pacte social.